

slaget under Nr. 10, som er stillet af et Mindretal, hvortil jeg i dette Punkt hører. Han udtalte nemlig, at det var Mindretallets Mening hermed at ville stille vedkommende Lærere gunstigere, end endogaa Ministeren havde tænkt at stille dem. Det er nu, troer jeg, tydeligt nok af den ærede sidste Taler paaviist, at dette har albeles ikke været Mindretallets Mening. Jeg maa i alt Fald i saa Henseende bestemt paastaae, at jeg ikke har havt nogen som helst Tanke i den Retning, men at det tværtimod har været min Anskuelse, at den Redaction, vi tillode os at foreslaae, ene og alene vilde være ønskelig i Underviisningens Interesse. Det er mig nemlig temmelig klart, at naar man indskrænker Ministerens Ret til i Skolevæsenets Interesse at forflytte Lærere paa den Maade, at disse Lærere derved vilde faae Mindre i Løn, saa vil denne Indskrænkning være saa stor, at den i Virkeligheden betyder, at Ministeren saa at sige aldrig benytter den Ret, som han har til Forflyttelse, selv om han maatte troe, at Forflyttelsen var i Skolevæsenets Interesse, idet han dog nødtigt derved ligefrem vilde berøve en Mand Noget af den, som oftest kun nødtørftige Indtægt, som denne ellers vilde beholde. Jeg troer derfor, at Følgen af at vedtage det Forslag, som Fleertallet har stillet, vil blive, at Forflyttelse saa at sige aldrig vil finde Sted, og at sølgelig Statskassen ikke i mindste Maade vil erholde nogen Besparelse igjennem Forflyttelser. At det derimod kan være i Underviisningens Interesse, at Ministeren ikke behøver at have Betænkeligheder ved Forflyttelser, troer jeg er noksom paaviist af den ærede sidste Taler. — Den ærede Ordfører udtalte, at den Maade, paa hvilken Fleertallet havde stillet sit Forslag, stod i Samklang med den Redaction, der ifjor var foreslaaet af det i denne Sag da nedsatte Udvalg og derefter blev vedtaget i dette Thing; men jeg troer, at den ærede Ordfører har overseet — i alt Fald har han ikke udtalt sig derom —, at der nok kunde være meget gode Grunde til, saaledes som Forslaget dengang forelaa, at indskrænke Retten til Forflyttelse, imedens der derimod ikke er saadanne, som Forslaget nu foreligger. Ifjor var nemlig Stillingen den, at Tillægene skulde vedblive Aar for Aar at af-

efter Frequentzen ved vedkommende Skole, imedens som Forslaget nu iaar foreligger, Retten til disse væxlende Skolepenge er bleven forandret til faste personlige Tillæg, der bestemmes eengang for alle, uden Hensyn til, om Discipelantallet i Skolerne herefter stiger eller falder; men derved bortfalder den Grund, som ifjor kunde være tilstede til ikke at ville gaae ind paa en ubetinget Afgang til Forflyttelse med Bibehold af Andeel i Skolepengene. Ifjor kunde man nemlig, som Forslaget da forelaa, meget vel berygte, at man i det Mindste vilde blive udsat for et Tryk her i Thinget i finantziel Retning. Sagen vilde da let stille sig saaledes, at hvis en Lærer blev forflyttet til en Skole, hvor Discipelantallet, efter hvilket Tillægget blev beregnet, var mindre end i den Skole, fra hvilken han blev forflyttet, saa vilde man rimeligviis raasonere paa den Maade: Det er dog en Skam, at den Mand, fordi vi i Underviisningens Interesse have anset det for fornødt og rimeligt at forflytte ham til den mindre Skole, skal have Mindre i Indtægt, og man vilde derved saare let bringes ind paa at lade ham beholde, hvad han havde, altsaa at lade hans Skolepenge suppleres til det Beløb, han oppebar, hvor han tidligere var ansat. Naar Tilfældet derimod var omvendt, at man nemlig havde forflyttet en Mand fra en Skole, hvor der var et mindre Discipelantal, til en Skole med et større Discipelantal, saa vilde man rimeligviis sige: Det er dog høist beynnderligt at beregne Tillægget efter Discipelantallet i den Skole, hvor Manden stier ikke er ansat, det er meget rimeligere, at naar han nu har et større Arbejde, det samme som de andre Lærere ved Skolen, da at beregne hans Tillæg efter Discipelantallet i den Skole, der er større, og ved hvilken han virker, end at beregne det efter Antallet i den Skole, hvor han er flyttet fra, og hvor Eleverne ere færre, men derfor Arbejdet ogsaa lettere. Jeg kunde derfor, som sagt, forstaae, at man ifjor kunde frygte for at blive udsat for at komme til at udrede en større Udgift, naar man gav Ministeren en saadan Forflyttelsesret, nemlig altid det højeste Beløb, men som Forslaget nu foreligger iaar, nemlig saaledes, at Spørgsmaalet eengang for alle er afsluttet, saa at der blot er